

32000R1760

11.8.2000

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 204/1

**ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 1760/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z 17 lipca 2000 r.**

**ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczące etykietowania wołowiny
i produktów z wołowiny oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, w szczególności jego art. 37 i 152,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽³⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą, określoną w art. 251 Traktatu ⁽⁴⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 820/97 z dnia 21 kwietnia 1997 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i dotyczącego znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego ⁽⁵⁾ stanowi, że od dnia 1 stycznia 2000 r. we wszystkich Państwach Członkowskich nastąpi wprowadzenie obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. Ten sam artykuł stanowi też, że, na podstawie wniosku Komisji, przed tą datą zostaną przyjęte ogólne przepisy funkcjonowania takiego obowiązkowego systemu.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2772/1999 z dnia 21 grudnia 1999 r., określające ogólne przepisy obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego ⁽⁶⁾ stanowi, że te ogólne przepisy mają zastosowanie tylko tymczasowe, przez okres najwyżej miesięcy, to znaczy od dnia 1 lutego do dnia 31 sierpnia 2000 r.
- (3) Dla celów jasności rozporządzenie (WE) nr 820/97 powinno zostać uchylone i zastąpione niniejszym rozporządzeniem.
- (4) Po przejściowym zachwianiu stabilności rynku mięsa wołowego i jego produktów, spowodowanym kryzysem w związku z chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu, poprawa w zakresie przejrzystości warunków produkcji tych produktów i ich dystrybucji na rynku, w szczególności, jeżeli chodzi o przejrzystość ciągu informacji, identyfikujących pochodzenie mięsa i sięgających wstecz

aż do daty i miejsca urodzenia zwierzęcia, wywarła zauważalny wpływ na ponowny wzrost spożycia mięsa wołowego. W celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do bezpieczeństwa mięsa wołowego oraz w celu unikania wprowadzania ich w błąd, konieczne jest stworzenie systemu, w ramach którego możliwe będzie udostępnianie konsumentom informacji metodą wystarczającego i czytelnego znakowania produktów.

- (5) W tym celu niezbędne jest stworzenie, po pierwsze, skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego na etapie produkcji oraz, po drugie, stworzenie szczegółowego, obowiązującego w państwach Unii, systemu znakowania stosowanego w sektorze produkcji mięsa wołowego, w oparciu o obiektywne kryteria na fazie obrotu.
- (6) Dzięki gwarancjom, jakie można będzie wydać dzięki tej poprawie, spełnione zostaną również pewne wymogi będące w polu zainteresowania opinii publicznej, w szczególności związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt.
- (7) W wyniku tego zwiększy się stopień zaufania odnośnie do jakości mięsa wołowego i produktów z niego, zachowany zostanie podwyższony stopień ochrony zdrowia publicznego, wreszcie osiągnięta stabilność rynku wołowiny zostanie umocniona i utrwalona.
- (8) Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r., dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego ⁽⁷⁾ stanowi, że zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrz Unii muszą być identyfikowane zgodnie z wymogami unijnych przepisów oraz rejestrowane w taki sposób, aby możliwe było przesłедzenie informacji dotyczących miejsc pierwotnej i przejściowej hodowli zwierząt, oraz, aby do dnia 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestracji zostały rozszerzone na transport zwierząt na terenie wszystkich Państw Członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 376 z 28.12.2000, str. 42.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 z 26.4.2000, str. 47.

⁽³⁾ Dz.U. C 226 z 8.8.2000, str. 9.

⁽⁴⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2000 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym), wspólne stanowisko Rady z dnia 6 czerwca 2000 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 stycznia 2000 (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 117 z 7.5.1997, str. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 334 z 28.12.1999, str. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, str. 49).

- (9) Artykuł 14 dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG⁽¹⁾ stanowi, że identyfikacja i rejestracja takich zwierząt, ustanowione w art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG muszą, z wyjątkiem zwierząt rzeźnych i odpowiednio zarejestrowanych, zostać dokonane po przeprowadzeniu takiej kontroli.
- (10) Zarządzanie niektórymi programami pomocowymi Unii w dziedzinie rolnictwa wymaga odrębnej identyfikacji niektórych typów inwentarza żywego. Systemy identyfikacji i rejestracji muszą się, zatem nadawać do stosowania i kontrolowania takich odrębnych procedur identyfikacyjnych.
- (11) Dla celów prawidłowego stosowania niniejszego rozporządzenia konieczne jest zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między Państwami Członkowskimi. Przepisy unijne dotyczące tej kwestii zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z 19 maja 1981 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i o współpracy między Państwami Członkowskimi, a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów ustawy celnej lub przepisów prawa w dziedzinie rolnictwa⁽²⁾, oraz w dyrektywie Rady 89/608/EWG z 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych⁽³⁾.
- (12) Aktualne przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła zostały określone dyrektywą Rady 92/102/EWG z dnia 27 listopada 1992 r. w sprawie identyfikacji i rejestracji zwierząt⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniem (WE) nr 820/97. Doświadczenie pokazało, że wdrożenie dyrektywy 92/102/EWG nie przyniosło całkowicie zadowalających efektów i że konieczne są w tym zakresie dalsze udoskonalenia. Zatem niezbędne jest przyjęcie szczegółowych przepisów dotyczących bydła w celu wzmocnienia działania przepisów niniejszej dyrektywy.
- (13) Aby wprowadzenie nowego, udoskonalonego systemu identyfikacji mogło zostać zaakceptowane, istotne jest, aby nie nakładać na producenta nadmiernych wymogów w zakresie formalności administracyjnych. Konieczne jest określenie możliwych do dotrzymania terminów wdrażania takiego systemu.
- (14) Dla zapewnienia możliwości szybkiego i dokładnego przesłania informacji dotyczących zwierząt, z powodów związanych z kontrolą unijnych programów pomocowych, każde Państwo Członkowskie powinno założyć krajową, skomputeryzowaną bazę danych, w której będzie się rejestrować tożsamość zwierzęcia, wszelkie dane dotyczące hodowli prowadzonej na terenie tego państwa oraz transportu zwierząt, zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 97/12/WE z dnia 17 marca 1997 r., nowelizującej i aktualizującej dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁽⁵⁾, która jasno określa wymogi wobec takiej bazy danych, związane z kwestiami zdrowotnymi.
- (15) Istotne jest, aby wszystkie Państwa Członkowskie podjęły wszelkie takie środki i działania, jakie mogą być konieczne dla zapewnienia, że krajowe, skomputeryzowane bazy danych będą w pełni gotowe do użytku w najkrótszym możliwym terminie.
- (16) Należy podjąć działania w kierunku stworzenia warunków technicznych, gwarantujących jak najlepszą komunikację, to znaczy dostęp producentów do baz danych i pełne korzystanie przez nich z tych baz.
- (17) Aby możliwe było gromadzenie informacji dokumentujących transport zwierząt, zwierzęta powinny być identyfikowane poprzez umieszczenie paska informacyjnego na płatach obu uszu oraz, w zasadzie, posiadać paszport przez cały okres transportu. Cechy paska informacyjnego oraz paszportu należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. W zasadzie konieczne jest wydawanie paszportu dla każdego zwierzęcia, które zostało zaopatrzone w paski informacyjne na uszach.
- (18) Zwierzęta przywożone z państw trzecich zgodnie z przepisami dyrektywy 91/496/EWG powinny być objęte takimi samymi wymogami identyfikacyjnymi.
- (19) Każde zwierzę powinno nosić swoje paski informacyjne przez całe życie.
- (20) Komisja bada, na podstawie studiów wykonanych przez Wspólny Ośrodek Badawczy, możliwości wykorzystania elektronicznych środków identyfikacji zwierząt.
- (21) Hodowcy zwierząt, z wyjątkiem podmiotów zajmujących się ich transportem, powinni prowadzić regularnie aktualizowany rejestr, zawierający informacje o zwierzętach w ich hodowli. Szczegółowe cechy takiego rejestru należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. Właściwe władze powinny mieć dostęp do takich rejestrów na każde żądanie.
- (22) Państwa Członkowskie mogą rozłożyć koszty wynikające z zastosowania tych środków na cały sektor produkcji mięsa wołowego.
- (23) Konieczne jest określenie władz, odpowiedzialnych za stosowanie przepisów wszystkich tytułów niniejszego rozporządzenia.
- (24) Konieczne jest wprowadzenie we wszystkich Państwach Członkowskich obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. W ramach tego obowiązkowego systemu, podmioty i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynku powinni podawać na oznakowaniach informacje o mięsie oraz o miejscu uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których ono pochodzi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.7.1996, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 144 z 2.6.1981, str. 1. Rozporządzenie traci moc rozporządzeniem (WE) nr 515/43(WE) (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 34. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 109 z 25.4.1997, str. 1.

- (25) Obowiązkowy system znakowania mięsa wołowego powinien zostać wzmocniony w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. W ramach tego obowiązkowego systemu podmioty i organizacje rozprowadzające mięso na rynku powinny dodatkowo podawać na oznakowaniu informacje dotyczące pochodzenia, w szczególności o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso.
- (26) Informacje dodatkowe względem informacji o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, mogą być podawane w ramach dobrowolnego systemu znakowania mięsa wołowego.
- (27) System obowiązkowego znakowania, oparty na informacjach o miejscu urodzenia zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, powinien obowiązywać od dnia 1 stycznia 2002 r., przyjmując jako rzecz zrozumiałą, że pełne informacje o transporcie bydła na terenie Unii wymagane jest tylko w odniesieniu do zwierząt urodzonych po dniu 31 grudnia 1997 r.
- (28) System obowiązkowego znakowania powinien mieć również zastosowanie wobec mięsa wołowego przywożonego na teren Unii. Należy jednak uwzględnić w sposób szczególny fakt, że nie wszystkie informacje, wymagane do znakowania mięsa wołowego, produkowanego w Unii, mogą być dostępne dla podmiotów lub organizacji w państwach trzecich. Zachodzi, zatem konieczność określenia minimalnego zakresu informacji, jakich podanie na oznakowaniu państwa trzecie muszą zagwarantować.
- (29) W odniesieniu do podmiotów i organizacji produkujących i rozprowadzających na rynku mielone mięso wołowe, którzy mogą nie być w stanie dostarczyć wszystkich informacji wymaganych w ramach obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego, konieczne jest wprowadzenie pewnych wyjątków, gwarantujących uzyskanie od nich minimalnego zakresu takich informacji.
- (30) Celem znakowania jest osiągnięcie maksymalnej przejrzystości w dziedzinie rozprowadzania mięsa wołowego na rynkach.
- (31) Przepisy niniejszego rozporządzenia nie mogą wchodzić w konflikt z przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i oznaczeń pochodzenia dla produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾.
- (32) Konieczne jest także stworzenie jednolitych, unijnych ustaleń odnośnie do znakowania mięsa wołowego w zakresie wszelkich informacji innych niż te, które wchodziły w zakres obowiązkowego systemu znakowania, przy czym, biorąc pod uwagę różnorodność opisów mięsa wołowego rozprowadzanego na rynkach Unii, najbardziej właściwym rozwiązaniem wydaje się stworzenie dobrowolnego systemu znakowania. Efektywność takiego dobrowolnego systemu znakowania zależy od
- możliwości przesłania informacji dotyczących wszelkich trafiających na rynek partii oznakowanego mięsa wołowego wstecz aż do zwierzęcia lub zwierząt, z których mięso to pochodzi. Wszelkie procedury i założenia danego podmiotu lub organizacji, dotyczące znakowania mięsa, powinny być ujęte w szczegółowy wykaz, który strony takie przedstawiają właściwym władzom do zatwierdzenia. Podmioty i organizacje powinny być upoważnieni do znakowania mięsa tylko w wypadku, jeżeli na ich oznakowaniach znajdzie się ich nazwa lub znak identyfikacyjny. Właściwe władze Państw Członkowskich powinny być upoważnione do wycofywania wydanego przez siebie zatwierdzenia wykazów w wypadku stwierdzenia nieprawidłowości. W celu zagwarantowania możliwości wzajemnego uznawania zatwierdzonych wykazów na terenie całej Unii, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji między Państwami Członkowskimi.
- (33) Podmioty i organizacje przywożące na teren Unii mięso wołowe z państw trzecich mogą również chcieć znakować swoje produkty zgodnie z dobrowolnym systemem znakowania. Należy określić przepisy gwarantujące, w takim stopniu, w jakim będzie to możliwe, że ustalenia dotyczące znakowania, w odniesieniu do przywożonego mięsa wołowego, cechują się wiarygodnością równorzędną względem ustaleń obowiązujących w odniesieniu do mięsa wołowego z terenu Unii.
- (34) Zmiana, związana z przejściem od ustaleń określonych w tytule II rozporządzenia (WE) nr 820/97 na ustalenia określone w rozporządzeniu niniejszym może powodować powstanie trudności, które nie są przedmiotem niniejszego rozporządzenia. Dla uwzględnienia możliwości wystąpienia takich trudności należy zapewnić Komisji prawo podjęcia właściwych kroków i działań o charakterze tymczasowym. Komisja powinna również mieć prawo rozwiązywania konkretnych problemów praktycznych we wszelkich uzasadnionych wypadkach.
- (35) Dążąc do zagwarantowania wiarygodności ustaleń określonych w niniejszym rozporządzeniu, konieczne jest zobowiązanie Państw Członkowskich do wprowadzenia i stosowania odpowiednich i skutecznych środków kontroli. Powinny to być środki nie wchodzące w konflikt z wszelkimi innymi środkami, jakie mogą być stosowane przez Komisję na zasadzie analogii z art. 9 rozporządzenia Rady (WE, EURATOM) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽²⁾.
- (36) Należy określić stosowne kary, nakładane w wypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia.
- (37) Środki niezbędne w ramach wdrażania niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r., ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 208 z 24.7.1992, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.5.1999, str. 4).

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

Identyfikacja i rejestracja bydła rzeźnego

Artykuł 1

1. Każde Państwo Członkowskie ustanawia, zgodnie z przepisami niniejszego tytułu, system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego.

2. Przepisy niniejszego tytułu stosuje się bez uszczerbku dla unijnych przepisów, jakie mogą być ustanawiane w związku z dążeniem do wyeliminowania chorób lub do celów kontrolnych, jak również bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 91/496/EWG i rozporządzenia (EWG) nr 3508/92⁽¹⁾. Jednak przepisy dyrektywy 92/102/EWG, dotyczące szczegółowo bydła rzeźnego, przestają mieć zastosowanie od dnia, od którego zwierzęta te muszą być identyfikowane zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Artykuł 2

Dla celów niniejszego tytułu:

- „zwierzę” oznacza sztukę bydła w znaczeniu art. 2 ust. 2 lit. b) i c) dyrektywy 64/432/EWG⁽²⁾,
- „gospodarstwo” oznacza zakład, budowlę, a w przypadku farmy na otwartym powietrzu, miejsce na obszarze tego samego Państwa Członkowskiego, gdzie trzymane są lub oporządzane zwierzęta objęte niniejszym rozporządzeniem,
- „dozorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za zwierzęta, na stałe lub tymczasowo, w tym także w czasie transportu oraz na rynku,
- „właściwe władze” oznacza centralne władze Państwa Członkowskiego, odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i fitosanitarnych, lub którym powierzono ich przeprowadzanie, oraz wdrożenie niniejszego tytułu, lub w przypadku monitorowania dopłat, władze którym powierzono wdrożenie rozporządzenia (WE) nr 3508/92.

Artykuł 3

System identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego obejmuje następujące elementy:

- a) indywidualne paski informacyjne na uszach zwierzęcia;
- b) skomputeryzowane bazy danych;
- c) paszporty zwierząt;
- d) indywidualne rejestry, prowadzone dla każdej hodowli.

Komisja oraz właściwe władze danego Państwa Członkowskiego mają prawo wglądu we wszelkie informacje, określone w niniejszym tytule. Państwa Członkowskie i Komisja podejmują wszelkie niezbędne środki i działania w celu zagwarantowania dostępu do tych danych wszystkim zainteresowanym stronom, włącznie z zainteresowanymi organizacjami konsumenckimi, uznawanymi przez dane Państwo Członkowskie, pod warunkiem że zagwarantowana zostanie poufność i ochrona danych zgodnie z przepisami prawa krajowego danego państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) 1036/1999 (Dz.U. L 127 z 21.5.1999, str. 4).

⁽²⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64. Dyrektywa ostatnio uaktualniona dyrektywą 97/12 WE (Dz.U. L 109 z 25.4.1997, str. 1) oraz ostatnio zmieniona dyrektywą 98/99/(Dz.U. L 358 z 31.12.1998, str. 107).

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta w hodowli, urodzone po dniu 31 grudnia 1997 r. lub przeznaczone do handlu w ramach Unii po dniu 1 stycznia 1998 r. identyfikuje się poprzez umieszczenie na obu uszach każdego zwierzęcia pasków informacyjnych o treści zatwierdzonej przez właściwe władze. Na obu paskach nanosi się identyczny kod identyfikacyjny, umożliwiający dokonanie indywidualnej identyfikacji każdego zwierzęcia oraz ustalenie, w której hodowli się ono urodziło. Na zasadzie derogacji od powyższego wymogu, zwierzęta urodzone przed dniem 1 stycznia 1998 r., a przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie, mogą być, w okresie do dnia 1 września 1999 r., identyfikowane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/102/EWG.

Na zasadzie odstępstwa od pierwszego podpunktu, zwierzęta urodzone przed dniem 1 stycznia 1998 r., przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie z zamiarem skierowaniem ich bezpośrednio do uboju, mogą być, w okresie do dnia 1 września 1999 r., identyfikowane zgodnie z przepisami dyrektywy 92/102/EWG.

Zwierzęta przeznaczone do udziału w imprezach kulturalnych i sportowych (z wyjątkiem targów i wystaw) mogą być identyfikowane nie przy pomocy pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach, lecz za pomocą innego systemu identyfikacyjnego, zapewniającego równorzędne gwarancje i zatwierdzonego przez Komisję.

2. Paski informacyjne umieszcza się na uszach zwierzęcia w okresie ustalonym przez odpowiednie Państwo Członkowskie, ale w każdym wypadku w okresie między urodzeniem zwierzęcia, a bez wyjątków wywiezieniem go z hodowli, w której się urodziło. Okres ten nie może być dłuższy niż 30 dni do i włącznie z dniem 31 grudnia 1999 r. i nie dłuższy niż 20 dni po tej dacie.

Jednak na żądanie Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie terminu maksymalnego dla danych Państw Członkowskich.

Żadne zwierzę urodzone po dniu 31 grudnia 1997 r. nie może zostać wywiezione z hodowli bez uprzedniego oznakowania identyfikacyjnego, zgodnego z przepisami niniejszego artykułu.

3. Każde zwierzę przywożone z państwa trzeciego, które przeszło kontrolę określoną w dyrektywie 91/496/EWG i które pozostaje na terenie Unii, identyfikuje się po przywiezieniu go do hodowli, w której ma pozostać, poprzez umieszczenie na uszach pasków informacyjnych o treści zgodnej z wymogami niniejszego artykułu, w okresie, którego określenie pozostaje w gestii Państw Członkowskich, ale który nie może przekraczać 20 dni od daty przeprowadzenia wspomnianej kontroli oraz w każdym wypadku przed wywiezieniem z tej hodowli.

Jednak identyfikowanie zwierzęcia nie jest konieczne w wypadku, jeżeli hodowlą, do której zostaje ono ostatecznie przewiezione, jest ubojnia znajdująca się na terenie tego Państwa Członkowskiego, w którym przeprowadzona została wspomniana kontrola i jeżeli zwierzę zostaje ubite w ciągu 20 dni od czasu przejścia takiej kontroli.

Pierwotna identyfikacja, dokonana przez państwo trzecie, zostaje zapisana w komputerowej bazie danych, określonej w art. 5 lub, w wypadku, jeżeli taka baza danych nie jest jeszcze w pełni uruchomiona, w rejestrach, określonych w art. 3, wraz z kodem identyfikacyjnym, nadanym przez Państwo Członkowskie będące państwem przeznaczenia.

4. Każde zwierzę pochodzące z innego Państwa Członkowskiego zachowuje swoje oryginalne paski informacyjne.

5. Paska informacyjnego nie można zdjąć ani zastąpić innym bez zgody właściwych władz.

6. Paski informacyjne przydziela się poszczególnym hodowlom, rozprowadza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwe władze.

7. Nie później niż dnia 31 grudnia 2001 r. Parlament Europejski i Rada, działając w oparciu o sprawozdanie Komisji wraz z wszelkimi wnioskami oraz zgodnie z procedurą określoną w art. 95 Traktatu, podejmą decyzję o możliwości wprowadzenia środków elektronicznej identyfikacji w związku z postępowaniem technicznym, osiągniętym w tej dziedzinie.

Artykuł 5

Właściwe władze Państw Członkowskich tworzą skomputeryzowane bazy danych zgodnie z przepisami art. 14 i 18 dyrektywy 64/432/WE.

Skomputeryzowane bazy danych zostaną w pełni uruchomione nie później niż do dnia 31 grudnia 1999 r. i po tej dacie będą stanowiły zbiory wszelkich informacji wymaganych w myśl niniejszej dyrektywy.

Artykuł 6

1. Poczynając od dnia 1 stycznia 1998 r., właściwe władze obowiązane są do wystawienia paszportu dla każdego zwierzęcia, które ma podlegać identyfikacji zgodnie z przepisami art. 4. Paszport taki wystawia się w ciągu 14 dni od zarejestrowania urodzenia zwierzęcia lub, w wypadku zwierząt przywożonych z państw trzecich, w ciągu 14 dni od zarejestrowania ponownej identyfikacji tego zwierzęcia w danym Państwie Członkowskim zgodnie z przepisami art. 4 ust. 3. Właściwe władze mogą na tych samych warunkach wystawiać paszporty dla zwierząt pochodzących z innego Państwa Członkowskiego. W takich wypadkach paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom, które zwracają go temu Państwu Członkowskiemu, które jest jego wystawcą.

Jednak na wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie okresu maksymalnego.

2. Zwierzę może być przewożone tylko wraz z paszportem.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 zdania pierwsze i od ust. 2, Państwa Członkowskie:

— posiadające skomputeryzowaną bazę danych, którą Komisja uznaje za w pełni uruchomioną i funkcjonującą zgodnie z przepisami art. 5, może ustalić, że paszporty wystawia się tylko dla zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrz-wspólnotowego oraz, że zwierzęta te będą przewożone wraz ze swoimi paszportami tylko wtedy, gdy są przewożone z terenu danego Państwa Członkowskiego na teren

innego Państwa Członkowskiego. W takim wypadku, paszport musi zawierać informacje oparte na danych z bazy komputerowej.

W tych Państwach Członkowskich paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem przywożonym z terenu innego Państwa Członkowskiego, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom,

— mają prawo do dnia 1 stycznia 2000 r. zatwierdzać wystawianie wspólnych, grupowych paszportów dla stad przewożonych w ramach jednego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem że zwierzęta składające się na takie stada mają to samo pochodzenie i miejsce przeznaczenia, a ponadto w trakcie przewozu zaopatrzone są w świadectwo weterynaryjne.

4. W wypadku śmierci zwierzęcia jego paszport zostaje zwrócony przez hodowcę do właściwych władz w terminie siedmiu dni od daty śmierci zwierzęcia. W wypadku, jeżeli zwierzę zostaje wysłane do ubojni, jej właściciel jest odpowiedzialny za zwrócenie paszportu właściwym władzom.

5. W odniesieniu do zwierząt wywożonych do państw trzecich, ostatni hodowca zwraca paszport właściwym władzom w miejscu, z którego zwierzę jest wywożone.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem hodowców zajmujących się transportem, wszyscy hodowcy bydła zobowiązani są do:

— prowadzenia aktualnego rejestru,

— po pełnym uruchomieniu skomputeryzowanych baz danych, zgłaszania właściwym władzom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt z hodowli, wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane Państwo Członkowskie, a wynoszących od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże na wniosek Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których Państwa Członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywożonych na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich.

2. We właściwych wypadkach i z uwzględnieniem przepisów art. 6, każdy hodowca zwierząt, natychmiast po przywiezieniu każdego zwierzęcia do hodowli i bezpośrednio przed jego wywiezieniem z niej zamieszcza odpowiednie dane w jego paszporcie, w celu zagwarantowania, że paszport jest zawsze przewożony razem ze zwierzęciem.

3. Każdy hodowca obowiązany jest przedstawiać właściwym władzom, na każde żądanie z ich strony, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, w określonych wypadkach, przeznaczenia zwierząt, które są jego własnością, są czasowo w jego posiadaniu, są przez niego przewożone, rozprowadzane na rynku lub kierowane do uboju.

4. Rejestr musi być prowadzony w formie zatwierdzonej przez właściwe władze, przechowywany w postaci książki lub danych komputerowych i udostępniany właściwym władzom na każde żądanie z ich strony, przez minimalny okres, którego określenie pozostaje w gestii właściwych władz, jednak nie może być on krótszy niż trzy lata.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za zapewnienie stosowania się do przepisów niniejszego tytułu. Państwa Członkowskie informują się nawzajem oraz informują Komisję o tym, jakie władze zostały przez nie wyznaczone w tym celu.

Artykuł 9

Państwa Członkowskie mają prawo obciążać hodowców kosztami uruchomienia i funkcjonowania systemów, określonych w art. 3 oraz środków kontroli, określonych w niniejszym tytule.

Artykuł 10

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia niniejszego tytułu wykonuje się zgodnie z procedurą zarządzania, określoną w art. 23 ust. 2. Środki te obejmują przede wszystkim:

- a) przepisy dotyczące pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach zwierząt;
- b) przepisy dotyczące paszportów;
- c) przepisy dotyczące rejestru;
- d) minimalny zakres środków kontrolnych, jakich podjęcie jest niezbędne;
- e) kwestię stosowania sankcji administracyjnych;
- f) środki tymczasowe, niezbędne dla ułatwienia stosowania przepisów niniejszego tytułu.

TYTUŁ II

Znakowanie mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego

Artykuł 11

Podmiot lub organizacja, w znaczeniu określonym w art. 12, które:

- obowiązane są, na mocy niniejszego tytułu sekcja I, do znakowania mięsa wołowego na wszystkich etapach rozprowadzania go na rynku,
- zamierzają, na mocy niniejszego tytułu sekcja II, znakować mięso wołowe w punkcie sprzedaży w sposób dostarczający informacji wykraczającej poza zakres wymaganych informacji określony w art. 13, a dotyczących pewnych charakterystycznych cech warunków produkcji znakowanego mięsa lub zwierzęcia, z którego mięso to pochodzi,

robią to zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Tytuł niniejszy stosuje się bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów legislacji wspólnotowej, w szczególności dotyczących mięsa wołowego.

Artykuł 12

Dla celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

- „mięso wołowe” oznacza wszelkie produkty opatrzone kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91,
- „znakowanie” oznacza umieszczenie fizycznego oznakowania na każdej sztuce lub sztukach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w wypadku produktów nie pakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży,
- „organizacja” oznacza grupę podmiotów z tego samego lub z różnych części sektora handlu mięsem wołowym.

SEKCJA I

Obowiązkowy wspólnotowy system znakowania mięsa wołowego

Artykuł 13

Przepisy ogólne

1. Podmioty i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynkach Unii obowiązani są znakować je zgodnie z przepisami niniejszego art.

Obowiązkowy system znakowania gwarantuje możliwość przesłania powiązania między informacjami identyfikującymi tuszę, ćwierć lub mniejszą sztukę mięsa, a informacjami identyfikującymi konkretne zwierzę lub zwierzęta, z których mięso to

pochodzi, lub, jeżeli spełnia to wymogi sprawdzalności i dokładności informacji, identyfikującymi grupę zwierząt, z których mięso to pochodzi.

2. Oznakowanie zawiera następujące informacje:

- a) numer lub kod identyfikacyjny zapewniający istnienie powiązania między mięsem, a zwierzęciem lub zwierzętami. Numer ten może być numerem identyfikacyjnym konkretnego zwierzęcia, z którego pochodzi mięso lub numerem identyfikacyjnym grupy zwierząt;
- b) numer zatwierdzenia ubojni, w której dokonano uboju danego zwierzęcia lub grupy zwierząt oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta ubojnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Ubój w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”;
- c) numer zatwierdzenia masarni, w której dokonano podziału mięsa na tusze lub grupy tusz oraz nazwę Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta masarnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Podzielone w (nazwa Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”.

3. Jednakże w okresie do dnia 31 grudnia 2001 r., Państwa Członkowskie, w których dostępne są wystarczająco dokładne informacje w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła, określonych w tytule I, mają prawo podjąć decyzję, że w odniesieniu do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych na terenie jednego i tego samego Państwa Członkowskiego niezbędne jest także umieszczanie na oznakowaniach pewnych dodatkowych informacji.

4. Stosowanie systemu obowiązkowego, określonego w ust. 3, nie może powodować zakłóceń w handlu między Państwami Członkowskimi.

Ustalenia dotyczące wdrożenia niniejszego systemu, mające zastosowanie w tych Państwach Członkowskich, które zamierzają stosować przepisy ust. 3, wymagają uprzedniego zatwierdzenia Komisji.

5. a) a) Od dnia 1 stycznia 2002 r. podmioty i organizacje obowiązane są również do wykazywania na oznakowaniach informacji dotyczących:
 - i) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dane zwierzę się urodziło;
 - ii) wszystkich Państw Członkowskich lub państw trzecich, w których odbywała się hodowla;
 - iii) Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dokonano uboju;

- b) Jednakże jeżeli mięso pochodzi od zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych:
- i) w tym samym Państwie Członkowskim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa Państwa Członkowskiego)”;
 - ii) w tym samym państwie trzecim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa trzeciego)”.

Artykuł 14

Odstępstwa od obowiązkowego systemu znakowania

Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 lit. b) oraz c) oraz od art. 13 ust. 5 lit. a) i ii), podmiot lub organizacja, zajmujące się produkcją mięsa mielonego, podają na oznakowaniu informację: „wyprodukowane w (nazwa Państwa Członkowskiego i państwa trzeciego)”, w zależności od tego, gdzie mięso zostało wyprodukowane, oraz „pochodzenie”, w wypadku, jeżeli państwo pochodzenia jest inne niż państwo, w którym powstał produkt.

Obowiązek określony w art. 13 ust. 5 lit. a) iii) stosuje się do takiego mięsa od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Jednakże taki podmiot lub organizacja ma prawo dodać do oznakowania mięsa mielonego:

- jedną lub więcej informacji określoną w art. 13, i/lub
- datę produkcji mięsa.

Na podstawie doświadczeń i z uwzględnieniem odpowiednich wymogów, podobne przepisy mogą zostać przyjęte w odniesieniu do mięsa siekanego i okrawków mięsa wołowego, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2.

Artykuł 15

Obowiązkowe znakowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

Na zasadzie odstępstwa od art. 13, mięso wołowe przywożone na teren Unii, co, do którego nie dysponuje się wszystkimi informacjami, określonymi w art. 13, zgodnie z procedurą określoną w art. 17, znakuje się, podając informację: „Pochodzenie: spoza WE” oraz „Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)”.

SEKCJA II

Dobrowolny system znakowania

Artykuł 16

Przepisy ogólne

1. W odniesieniu do oznakowań zawierających informacje inne niż określone w niniejszym tytule sekcja I, wszystkie podmioty lub organizacje obowiązane są przedstawić wykaz odpowiednich informacji do zatwierdzenia przez właściwe władze tego Państwa Członkowskiego, w którym odbywa się produkcja lub sprzedaż mięsa wołowego. Właściwe władze mogą także określić, jakie wykazy mają mieć zastosowanie w danym Państwie Członkowskim, pod warunkiem że korzystanie z nich nie będzie obowiązkowe.

Wykaz informacji umieszczanych na oznakowaniach dobrowolnych obejmuje:

- informacje, które mają być umieszczone na oznakowaniach,
- środki, jakie mają być podjęte w celu zagwarantowania dokładności tych informacji,
- system kontroli, mający zastosowanie na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży, włącznie z kontrolami przeprowadzanymi przez niezależne organy, uznawane przez właściwe władze i wskazane przez podmioty lub organizacje. Organy te muszą spełniać kryteria określone w normie europejskiej EN/45011,
- w wypadku organizacji, środki, jakie mają być podjęte w związku z wszelkimi takimi członkami tej organizacji, którzy nie stosują się do wymogów określonych wykazów.

Państwa Członkowskie mają prawo podjąć decyzję, że kontrole prowadzone przez niezależne organy mogą zostać zastąpione przez kontrole prowadzone przez właściwe władze. W takim wypadku właściwe władze muszą dysponować odpowiednio wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do prawidłowego prowadzenia określonych kontroli.

Koszty kontroli, określonych w niniejszej części, ponosi podmiot lub organizacja, stosująca system znakowania.

2. Zatwierdzenie wszelkich wykazów uzależnione jest od powzięcia przez właściwe władze pewności, w oparciu o dokładne przebadanie odpowiednich komponentów wykazu, określonych w ust. 1, co do prawidłowego i wiarygodnego funkcjonowania przewidywanego systemu znakowania oraz, w szczególności, wszelkich takich wykazów, które nie zapewniają możliwości przesłedzenia powiązania między identyfikacją tusz, ćwierci lub sztuk mięsa, a konkretnym zwierzęciem, z którego mięso to pochodzi, lub, w wypadku, gdy wystarczające jest umożliwienie sprawdzenia dokładności informacji umieszczonej na oznakowaniu, zwierząt, z którego ono pochodzi.

Nie zatwierdza się wykazów, które przewidują stosowanie oznakowań zawierających informacje wprowadzające w błąd lub niewystarczająco jasne.

3. W wypadku, jeżeli produkcja i/lub sprzedaż mięsa wołowego odbywa się na terenie dwóch lub więcej Państw Członkowskich, właściwe władze odpowiednich Państw Członkowskich badają i zatwierdzają przedstawione im wykazy, w zależności od tego, czy zawarte w nich elementy faktycznie dotyczą czynności mających miejsce na ich terenie. W takich wypadkach dane Państwo Członkowskie uznaje zatwierdzenia wydane przez inne Państwa Członkowskie.

Jeżeli w okresie, który zostanie wskazany zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, licząc od dnia następującego po dniu złożenia wniosku, nie nastąpiło wydanie ani odmowa wydania zatwierdzenia, a właściwe władze nie zwróciły się o dostarczenie informacji uzupełniających, uznaje się, że dany wykaz został zatwierdzony przez właściwe władze.

4. W wypadku, jeżeli właściwe władze wszystkich zainteresowanych Państw Członkowskich zatwierdzają przedstawiony wykaz, odpowiedni podmiot lub organizacja jest upoważniona do znakowania mięsa wołowego, pod warunkiem że oznakowanie takie zawiera jego nazwę lub znak identyfikacyjny.

5. Na zasadzie odstępstwa od powyższych ust. 1–4, Komisja, zgodnie z procedurą, określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo wprowadzić w konkretnych, szczególnych wypadkach, uproszczoną lub przyspieszoną procedurę zatwierdzania wykazów, w szczególności w odniesieniu do mięsa wołowego konfekcjonowanego w małych opakowaniach detalicznych lub najlepszych gatunkowo sztuk mięsa wołowego, pakowanych w indywidualne opakowania, znakowanych zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzanych na teren innego Państwa Członkowskiego, pod warunkiem że do oznakowania pierwotnego nie zostają dodane żadne nowe informacje.

6. Państwo Członkowskie może podjąć decyzję zakazującą stosowania w oznaczeniach miejsc pochodzenia nazw jednego lub więcej regionów tego państwa, w szczególności, jeżeli taka nazwa regionu:

- mogłaby powodować niejasności lub utrudniać kontrolę,
- jest zarezerwowana dla mięsa wołowego w ramach rozporządzenia (EWG) nr 2081/92.

Jeżeli zatwierdzenie zostaje wydane, na oznakowaniu zostaje umieszczona nazwa Państwa Członkowskiego wraz z nazwą odpowiedniego regionu.

7. Państwa Członkowskie informują Komisję o wdrażaniu przepisów niniejszego artykułu oraz, w szczególności, o informacjach umieszczanych na oznakowaniach. Komisja informuje inne Państwa Członkowskie, uczestniczące w pracach Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny, określona w art. 23 ust. 1 lit. b) oraz, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 2, ma prawo określić przepisy dotyczące tych informacji, w szczególności ustanowić dotyczące ich limity.

Artykuł 17

Dobrowolny system znakowania mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

1. Jeżeli produkcja mięsa wołowego odbywa się, w całości lub częściowo, na terenie państwa trzeciego, podmioty i organizacje są upoważnione do znakowania mięsa wołowego zgodnie z przepisami niniejszej części, jeżeli oprócz zastosowania się do przepisów art. 16, otrzymały zatwierdzenie swoich wykazów od właściwych władz, wskazanych w tym celu przez każde z zainteresowanych państw trzecich.

2. Ważność zatwierdzenia wykazu, wydanego przez państwo trzecie, na terenie Unii uzależniona jest od uprzedniego poinformowania Komisji przez to państwo trzecie o:

- właściwych władzach, jakie zostały wyznaczone w tym kontekście,
- procedurach i kryteriach, jakie muszą być stosowane przez właściwe władze podczas badania wykazów,
- wszelkich podmiotach i organizacjach, których wykazy zostały zatwierdzone przez właściwe władze.

Komisja przekazuje te informacje do wiadomości Państw Członkowskich.

Jeżeli, w oparciu o informacje, określone powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie są równorzędne wobec norm określonych

w niniejszym rozporządzeniu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z odpowiednim państwem trzecim, podejmuje decyzję, że zatwierdzenia wydane przez to państwo trzecie nie jest ważne na terenie Unii.

Artykuł 18

Sankcje

Bez uszczerbku dla wszelkich działań, podejmowanych przez samą organizację lub przez niezależny organ kontrolny, określony w art. 16, w wypadku, jeżeli zostaje wykazane, że podmiot lub organizacja nie zastosowała się do wykazu, określonego w art. 16 ust. 1, odpowiednie Państwo Członkowskie ma prawo wycofać zatwierdzenie określone w art. 16 ust. 2 lub uzależnić pozostawienie takiego zatwierdzenia w mocy od spełnienia dodatkowych warunków, nałożonych wobec zaistniałej sytuacji.

SEKCJA III

Przepisy ogólne

Artykuł 19

Przepisy szczegółowe

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia przepisów niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzania, określonych w art. 23 ust. 2. Dotyczą one w szczególności:

- a) definicji wielkości grupy zwierząt, określonej w art. 13 ust. 2 lit. a);
- b) definicji mielonego mięsa wołowego, okrawków mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego, określonych w art. 14;
- c) środków niezbędnych dla ułatwienia przejścia od stosowania rozporządzenia (WE) nr 820/97 do stosowania niniejszego tytułu;
- d) środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych. Środki takie, w należyście uzasadnionych wypadkach, mogą być stosowane za zasadzie derogacji od przepisów niniejszego tytułu.

Artykuł 20

Wyznaczenie właściwych władz

Państwa Członkowskie wyznaczają, nie później niż do dnia 14 października 2000 r., właściwe władze, odpowiedzialne za wdrożenie przepisów niniejszego tytułu.

Artykuł 21

Najpóźniej do dnia 14 sierpnia 2003 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (łącznie, jeżeli będzie to konieczne) sprawozdanie zawierające odpowiednie wnioski dotyczące rozszerzenia zakresu niniejszego rozporządzenia na przetwarzane produkty zawierające mięso wołowe i produkty powstałe na bazie mięsa wołowego.

TYTUŁ III
Przepisy wspólne

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie podejmują wszelkie środki i działania niezbędne w celu zagwarantowania zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia. Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja ma prawo zastosować w myśl przepisów art. 9 rozporządzenia (UE, EURATOM) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez Państwa Członkowskie na podmiot naruszający odpowiednie przepisy są proporcjonalne do skali popełnionego naruszenia. W wypadkach, w których jest to uzasadnione, sankcje takie mogą obejmować ograniczenie przewozów zwierząt do lub z hodowli danego hodowcy.

2. Eksperti Komisji, we współpracy z właściwymi władzami:

- a) weryfikują przestrzeganie przez Państwa Członkowskie wymogów niniejszego rozporządzenia;
- b) prowadzą inspekcje terenowe w celu zagwarantowania, że wszelkie działania kontrolne prowadzone są zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia.

3. Państwo Członkowskie, na którego terenie przeprowadzana jest inspekcja terenowa, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc niezbędną do dokonania inspekcji, jakiej udzielenia eksperci zażądają.

Wyniki przeprowadzonych inspekcji muszą zostać omówione z właściwymi władzami danego Państwa Członkowskiego przed sporządzeniem i rozprawieniem sprawozdania końcowego.

4. Jeżeli Komisja uznaje, że jest to uzasadnione w świetle wyników przeprowadzonej inspekcji, dokonuje przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym, określonym w art. 23 ust. 1 lit. c). W takim wypadku Komisja ma prawo podjąć odpowiednie decyzje zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

5. Komisja nadzoruje rozwój sytuacji: zależnie od wyników swoich obserwacji i zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3 może zmienić lub odwołać decyzje, określonych w ust. 4.

6. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w art. 23 ust. 3.

Artykuł 23

1. Komisja korzysta w swoich pracach z pomocy następujących organów:

- a) w zakresie wdrażania art. 10, Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej i Funduszu Gwarancyjnego, określonego w art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1258/1999⁽¹⁾;
- b) w zakresie wdrażania art. 19, Komitetu Zarządzającego ds. Wołowiny i Cielęciny, powołanego na mocy art. 42 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999⁽²⁾;
- c) w zakresie wdrażania art. 22, Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego na mocy decyzji Rady 68/361/EWG⁽³⁾.

2. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

Okres, określony w art. 4 ust. 5 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. W sytuacjach powoływania się na przepisy niniejszego punktu stosuje się art. 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej przepisów art. 8.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

4. Komitety przyjmują własne przepisy proceduralne.

Artykuł 24

1. Niniejszym rozporządzenie (WE) nr 820/97 traci moc.

2. Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 820/97 interpretuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji, załączonego do niniejszego rozporządzenia w Załączniku.

Artykuł 25

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia od jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt rzeźnych od dnia 1 września 2000 r. włącznie z tym dniem.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 lipca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
N. FONTAINE
Przewodniczący

W imieniu Komisji
J. GLAVANY
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 103.

⁽²⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK

Tabela korelacji

Rozporządzenie (WE) nr 820/97	Niniejsze rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6	Artykuł 6
Artykuł 7	Artykuł 7
Artykuł 8	Artykuł 8
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11	-
Artykuł 12	Artykuł 11
Artykuł 13	Artykuł 12
Artykuł 14 ust. 1	Artykuł 16 ust. 1
Artykuł 14 ust. 2	Artykuł 16 ust. 2
Artykuł 14 ust. 3	Artykuł 16 ust. 5
Artykuł 14 ust. 4	Artykuł 16 ust. 4
Artykuł 15	Artykuł 17
Artykuł 16 ust. 1	Artykuł 16 ust. 3
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 16 ust. 3
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 13 ust. 2 lit. a)
Artykuł 17	Artykuł 18
Artykuł 18	Artykuł 19
Artykuł 19	-
Artykuł 20	Artykuł 20
Artykuł 21	Artykuł 22
Artykuł 22	Artykuł 25